

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 4235/23
12.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Милице Аксентијевић и Љиљане Милосављевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА (ЈМБГ ...), из ..., чији је пуномоћник Миле Ранкић, адвокат из Лазаревца, ТЦ “Миленијум”, ул. Карађорђева бр.2/11, против тужене “МЕI TA EUROPE”, са седиштем у Баричу, ул. Железничка бр. 44 (МБ 21077461), чији је пуномоћник Борислав Вићентић, адвокат из Новог Београда, ул. Омладинских бригада бр.150, ради поништаја решења о отказу, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Обреновцу П1 50/22 од 30.3.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.4.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Обреновцу П1 50/22 од 30.3.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 50/22 од 30.3.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду тужене број 180918/11314 од 18.9.2018. године, као незаконито. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да, на име трошкова парничног поступка, исплати туженом износ од 198.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде, до исплате.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, из свих законом предвиђених разлога. Жалбене разлоге је образложио и жалбене предлоге

изнео. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Тужени је поднео одговор на жалбу тужиоца.

Испитујући првостепену пресуду, у границама овлашћења прописаних чланом 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка, прописане чланом 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује жалбом.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилац је био запослен код туженог по основу Уговора о раду на одређено време почев од 19.3.2018. године до 18.3.2019. године, са уговореним пробним радом од 6 месеци. Тужиоцу је уговор о раду отказан решењем туженог од 18.9.2018. године, са даном престанка радног односа 19.9.2018. године, односно на дан истека пробног рада. Евалуацију тужиочевог пробног рада и извештај о пробном раду је сачинио тужиочев надређени, вођа сектора ББ, који је био задужен да праћење и оцену квалитета тужиочевог рада. Из исказа сведока ББ, коме је првостепени суд поверовао, утврђено да тужилац за време пробног рада није задовољио критеријуме вредновања који су наведени у евалуацији, те да му је из тог разлога и отказан уговор о раду. Како тужиоцу решење о отказу није било могуће уручити лично, тужени је сачинио писмену белешку 18.9.2018. године, када је решење о отказу донето и решење објавио на огласној табли, које се у смислу одредбе члана 185. Закона о раду, сматра урученим по истеку 8 дана истицања на огласној табли, који дан се поклапа са даном сазнања тужиоца за постојање решења о отказу 27.9.2018. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца и закључио да побијано решење нема недостатке који би водили поништају, јер је тужени на основу законом предвиђене процедуре утврдио да тужилац за време пробног рада није показао одговарајуће радне и стручне способности, због чега му је престао радни однос даном истека рока одређеног уговором о раду. Тужени је 15.9.2018. године сачинио евалуацију пробног рада тужиоца и извештај о пробном раду, на основу којег је тужиоцу отказан уговор о раду решењем у којем је наведено да тужиоцу престаје радни однос истеком уговореног рока пробног рада, односно 19.9.2018. године, због чега је првостепени суд закључио да је тужиоцу оспореним решењем отказан уговор о раду након истека пробног рада у смислу одредбе члана 36. став 4. Закона о раду и одредбе члана 9. став 5. Правилника о раду туженог, у којој ситуацији се не примењују одредбе члана 36. став 2. Закона о раду о отказном року који не може бити краћи од 5 радних дана. Тужени је испоштовао процедуру и кроз јасне критеријуме вредновао рад тужиоца у пробном периоду.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге које прихвата и другостепени суд.

Одредбом члана 36. став 1. Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр. 24/05...75/14), прописано је да уговором о раду може да се уговори пробни рад за обављање једног или више повезаних, односно сродних послова утврђених уговором о раду. Ставом 2. истог члана, прописано је да пробни рад може да траје најдуже шест месеци. Ставом 3. истог члана, прописано је да пре истека времена за који је уговорен пробни рад, послодавац или запослени може да откаже уговор о раду са отказним роком који не може бити краћи од пет радних дана. Послодавац је дужан да образложи отказ уговора о раду. Ставом 4. истог члана, прописано је да запосленом који за време пробног рада није показао одговарајуће радне и стручне способности престаје радни однос даном истека рока одређеног уговором о раду.

Поштујући цитиране одредбе, код утврђених чињеница да је тужилац био запослен код туженог на одређено време почев од 19.3.2018. године до 18.3.2019. године, са уговореним пробним радом од 6 месеци, да је тужени тужиоцу отказао уговор о раду решењем од 18.9.2018. године у коме је наведено да му радни однос престаје 19.9.2018. године донетим након спроведене евалуације његовог рада и оцене да тужилац не задовољава критеријуме вредновања који су наведени у евалуацији, то је правилан закључак првостепеног суда да је оспорено решење о отказу уговора о раду законито, те да је тужени након правилно спроведене отказне процедуре, донео решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду истеком пробног рада од 6 месеци.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да је тужени оспореним решењем тужиоцу отказао уговор о раду пре истека пробног рада, са отказним роком од 5 радних дана. Ово из разлога што се у конкретном случају не примењује одреба члана 36. став 3. Закона о раду, већ став 4. истог члана, с обзиром на то да је тужиоцу престао радни однос истеком пробног рада одређеног уговором о раду, јер у наведеном периоду тужилац није показао одговарајуће радне и стручне способности за обављање послова на које је распоређен, а што је утврђено на основу извештаја о тужиоцевом раду од 15.9.2018. године.

Навод жалбе да је тужилац са пензијско - инвалидског осигурања одјављен 26.9.2019. године, а не 19.9.2018. године, није од утицаја на другачију одлуку о жалби, јер на законитост оспореног решења о отказу не може утицати време одјаве запосленог са обавезног социјалног осигурања.

Неосновано се жалбом указује да је евалуација која је претходила оспореном решењу о отказу туженог, нелогична и нејасна. Ово из разлога јер су у извештају о пробном раду тужиоца од 15.9.2018. године дати јасни разлози за закључак да тужилац не испуњава задовољавајуће услове, односно да не поседује довољан степен стручности потребан да би са успехом завршио поверене задатке, с обзиром на то да је у извештају наведена оцена квалитета језгара које је тужилац израдио, да је допринео стварању неусаглашених комада и тиме успоравао свој тим, а такође и незаинтересовано понашање и приступ раду тужиоца, због чега је оцењено да тужилац не испуњава радне обавезе које су му задате и за које је засновао радни однос на начин на који се од њега очекује и у складу са прописаним стандардом за то радно место.

Навод жалбе тужиоца да су прекршене одредбе члана 9. став 4. и 5. Правилника о раду туженог, односно да непосредни руководиоца тужиоца ББ није потписао акт о евалуацији резултата рада тужиоца, већ да је ту евалуацију потписао ВВ, који је непосредни руководиоца ББ, нису од утицаја на доношење другачије одлуке, из разлога што је у првостепеном поступку правилно утврђено да је евалуација тужиоцевог рада спроведена и сачињен извештај о његовом раду у периоду пробног рада, па евентуални пропусти туженог који се односе на овлашћење за потписивање евалуације, у конкретном случају нису од утицаја на законитост оспореног решења.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да је стварни разлог отказивања уговора о раду тужиоца његово одсуство са рада због болести, јер тужилац током првостепеног поступка није пружио доказе којима би доказао такве тврдње.

Неосновани су и жалбени наводи тужиоца о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер су у пресуди дати јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама, о којима не постоји противречност ни између разлога датих о садржини изведених доказа и самих тих доказа, па пресуда нема недостатака због којих се не може испитати. Чињеница да је у образложењу пресуде наведено, поред осталог, и да оспорено решење има наведене недостатке, који га чине незаконитим, те да је суд усвојио тужбени захтев и одлучио као у ставу 1. изреке пресуде, у конкретном случају, супротно наводима жалбе тужиоца, побијану пресуду не чини неразумљивом, с обзиром на све остале дате разлоге којима се образлаже одлука којом је захтев тужиоца одбијен, па део на који тужилац указује у жалби представља очигледну грешку у писању, коју суд може у смислу члана 362. Закона о парничном поступку исправити посебним решењем.

Ни осталим наводима жалбе тужиоца не доводе се у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, с обзиром на то да се њима врши анализа исказа саслушаних сведока и осталих доказа, који су, по мишљењу другостепеног суда, били предмет правилне оцене првостепеног суда.

Из наведених разлога, по оцени другостепеног суда, оспорено решење о отказу уговора о раду тужиоца је законито, због чега је побијана пресуда потврђена у ставу првом изреке.

Потврђено је и решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, јер је донето правилном применом одредаба чланова 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку и одговара исходу спора и постигнутом успеху странака.

Како тужилац није успео у поступку по изјављеној жалби, то му, у смислу одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, не припада накнада трошкова другостепеног поступка.

Из наведених разлога, применом одредаба чланова 390, 401. тачка 2. и 165. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11 ... 18/20), Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**